

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΤΕΧΝΗ

ΧΡΟΝΙΑ Ε΄. ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΜΑΪΟΣ 1931 - ΤΕΥΧΟΣ 4^ο ΚΑΙ 5^ο

ΒΡΑΔΥΝΟΙΑ

Περαστικά ἀπὸ δῶ σμῆνος πουλιά
μᾶς φέραν μῆνυμα βορρηγνόν, καὶ τοὺς κωφεύσαμε.

Στὴν τέφρα τοὺς τὰ Ὁριτύκια ἀντιφεγγίζαν Παγετῶνες,
κι' ὄχι μονάχα τοὺς κωφεύσαμε, μὰ καὶ τοὺς στήσαμεν ἐνέδρα
καὶ τοὺς οἴξαμε σκάγια καὶ φωτιές, γὰρ νὰ τὰ φᾶμε.
Καὶ ποιοί; Ἐμεῖς πὸν περιμέναμε
σὸν καὶ τὶ τὸ βορρηγνὸ μῆνυμα,
τυφλωθήκαμε, καὶ, δίχως νὰ σκεφθοῦμε πὸν μᾶς ἦρθε,
τοῦ οἴξαμε φωτιές, τὸ λαβώσαμε, τ' ἀποδιώξαμε.

Περαστικὸ ἦτανε τὸ σμῆνος, δὲν σοῦ λέω,
μὰ οὔτε τὴν κούραση τοῦ, τὸν ἀφανισμό τοῦ
δὲν ἀγαπήσαμε, δὲν σεβαστήκαμε· καὶ μὰ καὶ λείψαν,
μᾶς ἦρθε τώρα ἡ συμπόνεση καὶ βάρος τῆς ψυχῆς
γὰρ τὴν ἀχαρη πράξη, γὰρ τὴ φανύλην ἐπίθεση,
καὶ ἰδοὺ μας, ἀπομείναμε οἱ ἀνεπιτήδειοι,
οἱ βραδυκίνητοι στὸ νοῦ τῶν ἐμφανίσεων,
ἔρημοι, δίχως μῆνυμα βορρηγνόν,
μὲ τὰ συνηθισμένα μας τὰ «mea culpa»
καὶ τίς ἀνώφελες αἰτιάσεις τοῦ ἑαυτοῦ μας.

Τ. Κ. ΠΑΠΑΤΑΣΩΝΗΣ